

De mappeløse

Ingrid Vengen Hansen

Venke Knutson eier og driver musikkskolen Poprommet og står bak inkluderingsfilosofien «Mappeløse» - fortiden skal ikke alltid definere fremtiden din. På SOR konferansen Fra løfter til handling snakker hun om hvordan vi med enkle grep kan skape mappeløse møter og mestring. Med seg har hun elever fra Poprommet som skal opptre på konferansen.

Knutson eier og driver musikkskolen Poprommet, og er leder for «Mappeløs»; en filosofi for inkludering. Poprommet er en privat musikkskole som tilbyr undervisning i sang, gitar, piano, bass, trommer, kor, musikal, låtskriving og teater. Det er tre avdelinger på denne skolen: En i Oslo, en i Ås og en i Bodø.

Hvert år holdes det av en del plasser på Poprommet til ungdommer som har opplevd utenforskap, eksempelvis på skole, institusjon, arbeidsliv, hjemme og i barnevernet. Dette er ungdommer som har en mappe som de føler definerer hele deres framtid. De får en ny start, en ny mulighet til å finne ut hvem man er når man ikke vet noe om bakgrunnen. Dette er en fin mestringsarena.

For å gjøre dette mulig, samarbeider de med barnevernet, kommunene og institusjonene. Når de har et barn, en ungdom eller en voksen som kunne trenge en mestringsarena og en ny start og som har sans for musikk, så ringer de til Poprommet. De får oppgitt navn, alder og musikksmak, og bare det. De finner en pedagog som passer, og blander dem inn sammen med de andre elevene. Ingen, verken pedagoger eller elever, vet hvem som er hvem. Det gjør at de får akkurat samme forventninger, krav og samme muligheter som alle andre.

De som er med i «Mappeløs» trenger dette mer enn alle andre. De har en fortid, en barndom, en mappe eller en sykdom som de ikke er så stolte av eller ønsker å bli identifisert med, men som likevel ofte går foran dem hele livet.

Knutson er tydelig rørt når hun snakker om Helene: Helene hadde ikke fullført et

eneste år i vanlig skole, og var 15 år da hun kom til Poprommet. Hun var ikke confirmert, og hun hadde ikke vært med på skoleturer fordi hun var så redd for å få angstanfall eller bli dårlig. Hun ble satt sammen med pedagogen Alexander. Det ble gjort det samme med henne som med alle andre; Alexander fikk ikke beskjed om at det var ekstra hensyn å ta. Alt Alexander fikk vite, var at hun het Helene og at hun likte Adele. Etter tre sangtimer fortalte hun sin mor at hun ville konfirmeres. To sangtimer senere informerte hun om at hun ville synges i konfirmasjonen sin. Så lenge hun sang så var hun ikke redd for noen ting. Ikke lenge etter det var hun på audition til elitekoret i Poprommet, og sang seg rett inn i sopranrekka. Hun har opptrådt flere ganger, og nå går hun på vanlig skole og tar norsk fordypning. Hun ønsker etter hvert å skrive en bok om hvordan det er å være et barn som føler seg utenfor på grunn av psykisk sykdom.

Der er fremdeles hensyn som må tas, men hun har fått lov til å mestre noe, og den følelsen skal ikke undervurderes. Der er mange ulike utfordringer, og man både må og skal jobbe med tilrettelegging, hensyn og muligheter for likhet. Da er det viktig at begrensingene og både fysiske og psykiske behov blir tatt med i betraktningen, og at de får muligheten tilpasset deres evne. Det kan kanskje være fint å ha en mestringsarena hvor dette ikke blir tatt hensyn til.

Dersom man hadde visst alt om Helene og Simen på forhånd, hadde vi kanskje ikke pushet Helene så hardt som vi gjorde, og de hadde kanskje ikke engang hørt på sangen til Simen. «*Eller enda verre, de*

hadde kanskje latt den vinne fordi de visste», sier Knutson ettertensomt. Hun forteller om savnet ungdommene kjenner på, å få lov til å blande seg inn sammen med de vanlige, der de andre er.

Det avspilles et lydklipp av musikk som Simen har komponert. Det er en vakker sang, med en sterk tekst, og Knutson gynger i takt med musikken. *«I love to sing, but I'm not so loud, I hope this song reaches a larger crowd.»*

I dag nådde sangen et stort publikum.

Foto: Mikkel Eknes. På bildet: Venke Knutson

